

mutualitats i les companyies d'assegurances, i el que és pitjor, la fatalitat amb què tant les unes com les altres, troben personal més que suficient que es presti—entre nosaltres, protestataris deliberats i conscients de l'estat miserios de la nostra professió—a fer possible l'ínicu comerç i explotació que unes i altres fan dels nostres coneixements; intensifiquen i agreugen els nostres problemes fins a fer témer l'arribada ràpida del dia en què, per manca de clientela particular, el metge es convertirà en un assalariat que haurà de treballar, talment, com si fos un obrer d'un ofici qualsevol dels que no precisen més que una lleugera especialització tècnica.

La nuvolada actual ens fa preveure el que s'acosta. A tots ens fa por que el que preveiem es torni, molt aviat, una realitat; però, ni les previsions, ni les temences, ens inciten a fer el menester per a evitar el que, fatalment, sembla no ha de tardar en venir.

L'estament mèdic respira un ambient carregadíssim de propòsits; però a l'estament mèdic li manca la necessària disciplina i autoritat per tal que els dirigents dels diferents sectors de l'estament es decideixin a tractar de convertir en *acte* el que en *potència* sentim, tots, bullir dintre nostre. I davant d'aquest desconcert, és clar, cadascú s'arranja com sap o com pot, mentre que com *estament*—per a no desmentir a Clemenceau—ens esforcem en demostrar el dèficit d'esperit col·lectiu i la manca d'unitat de criteri que precisen les solucions del nostre problema.

Som metges, és cert, i malgrat de saber que els símptomes ens donen a conèixer les malalties, i que cada malaltia exigeix una terapèutica apropiada, només se'ns acut de lamentar-nos de l'excés de nombre de metges i repetir que és necessari reduir-ne el nombre; sense, però, cercar, mentrestant, remeis que, si més no aturin els esdeveniments i resolguin les patològiques manifestacions del nostre problema evident i innegable.

Que jo sàpiga, ningú de nosaltres no confia pas guarir els processos patològics, ni les seves derivacions, amb retòriques i teoritzacions. I tot amb tot, sembla—a jutjar per les proves—que aquest sigui l'únic camí triat com a més directe i positivament salvador per als nostres mals. Ultimament, els Sindicats Francesos han publicat—també féu quelcom semblant el Col·legi de Barcelona—un escrit aconsellant les joventuts de *no*

estudiar medicina. L'eficàcia d'aquests escrits és—tanmateix—molt problemàtica. *Els consells*—com ja fa segles i ben lapidàriament ho digueren els llatins—*no tenen cap força*, “*Consilium non obligat*”.

No volem pas dir—ben entès—que considerem mal fet el publicar escrits com els de referència, la finalitat dels quals, manifestament, no és altre que infiltrar en els esperits dels que *pensen* posar-se a estudiar (a la vegada que en els dels seus pares), la idea que en la carrera de medicina *no és pas or tot el que lluu*.

Es pot i hem d'aconsellar; però, no ens hem de limitar, solament, a donar consells; car si no fem res més, perillaríem que algun esperit malèvol interpretés la nostra actitud plàcida, fàcil, cànvida i còmoda com una enternidora dissimulació dels nostres egoismes professionals.

Acceptem, a peus junts, que ha d'ésser un punt de partida de la solució del nostre problema, l'*aspiració* de l'estament d'anar a la *limitació raonada* dels estudiants de medicina—primera de les tres grans aspiracions formulades pel Dr. F. Proubasta. Creiem que és precís de pregonar a tot vent que la carrera no és el lucrativa que la gent es creu; però, cal reconèixer que no som pas nosaltres, ni ho seran les nostres lamentacions, les que, en definitiva, aconseguixin que les Facultats no donin més nombre de metges dels que precisen les necessitats mèdiques del país. I millor que no siguem nosaltres els qui haguem de carregar amb el pes d'haver de fer aquesta *raonada limitació*; car si en tractar de fer-la procedíem com solem procedir generalment, i com procedírem en tractar d'implantar el primitiu projecte de Delimitació de Partits Mèdics, sospitem que més ens acreditaríem de *bons moliners*—ja que tot-hom voldria que es legislés de cara a *tirar l'aigua* al propi molí—que no pas de *raonats*.

Una *raonada limitació* exigeix una equanimitat i cura extremada. I per damunt de tot, que no confonem les *vertaderes necessitats mèdiques* del país, amb el nostre benestar particular, ni el nostre particular amb la plàcida concepció o desig de què cada metge esdevingui un omnímode senyor Feudal de la respectiva demarcació mèdica.

Si volem poder continuar omplint-nos la boca de les altisonàncies de la paraula *Estament* i volem formular principis que puguin després convertir-se, fàcilment, en lleis, cal—al nostre en-